

Zprávy a oznámení

Pout' od Izraele

V době od 13. do 20. listopadu se zúčastním poutí do Svaté země a na horu Sinaj. V těchto dnech nebudou v Rožmitále slouženy mše sv. Pouze v sobotu 15.11. bude od 18.00 hod. v městském kostele mše s nedělní platností, kterou odslouží pan vikář Charypar z Březnice. Na něj se také obraťte v naléhavých záležitostech jako jsou pohřby či pomazání nemocných. Prosim o modlitbu za zdar pouti. I já budu na svatých místech pamatovat na všechny farníky a čtenáře FZ.

Školení kněží

V úterý 11. listopadu se zúčastním pravidelného školení pro mladé kněze na biskupství v Č. Budějovicích. Ani v tento den tedy nebude slavena mše sv. v městském kostele. Intenci, tak jako v případě pouti do Izraele, odsloužím v místě pobytu.

Mše v domově důchodců

Druhá listopadová mše v rožmitálském domově důchodců se koná ve čtvrtek 27. listopadu od 14.30 hod. v ústavní kapli.

Příští číslo FZ vyjde v neděli 7. prosince 2008

Úmysly mší svatých od 10. listopadu do 7. prosince 2008

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 10.11.	mše sv. není	Po 17.11.	mše sv. není
Út 11.11.	mše sv. není <i>intence</i> na dobrý úmysl <i>bude odsloužena v Č.B.</i>	Út 18.11.	mše sv. není
St 12.11. M	Za Annu a Františka Salivarovy	St 19.11.	mše sv. není
Čt 13.11.	mše sv. není <i>intence</i> za † Evu a Františka Hořejších, dceru Evu a vnuka Rudolfa Jarolíma <i>bude odsloužena v místě pobytu</i>	Čt 20.11.	mše sv. není
Pá 14.11.	mše sv. není <i>intence</i> za rodinu Holanovu <i>bude odsloužena v místě pobytu</i>	Pá 21.11. M	Za † rodiče Boženu a Jiřího Jungmannovy, Barboru a Josefa Šimovy
So 15.11. M	Za Josefa a Františku Drechslerovy	So 22.11. M	Za zpěváky a varhaníky a za živé i † členy chrámového sboru a kostelní zaměstnance
Ne 16.11.	mše sv. není	Ne 23.11. R	Za farnosti

Po 24.11.	Mše sv. není	Po 1.12.	Mše sv. není
Út 25.11. M	Volná intence	Út 2.12. M	Za Josefa Sýkoru, Jaroslava Flemma a jejich rodiče
St 26.11. M	Volná intence	St 3.12. M	Za rodiče Marii a Karla Kloudovy, Marii a Josefa Tolmovy
Čt 27.11. m	Volná intence	Čt 4.12. m	Za Josefa Drazdíka, rodiče a rodiče Větrovských
Pá 28.11. M	Za Marii Vonáškovou a její rodiče	Pá 5.12. M	Za rodinu Holanovu
So 29.11. M	Volná intence	So 6.12. M	Volná intence
Ne 30.11. R	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.	Ne 7.12. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 3.12. 2008. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 18 Ročník V

9. listopadu 2008

Vzpomínka na P. Vícha

před pár týdny 7. října zemřel možná i vám známý P. Martin Vícha, farář z Dobrše. Jako vděčnou vzpomínku na tohoto skvělého člověka a výborného kněze si dovoluji přetisknout jeden jeho článku z „Listu z Pošumaví“, což byl farní časopis, který P. Martin vydával.

Posíláme Vám všem opět mnoho pozdravů z našich již zasněžených kopců. Neúprosný vítr letos předčasně otrhal listí ze šumavských listnáčů a v tyto dny s doprovodem sněhových vloček odnesl z větví ještě jejich zbytky do různých zákoutí přírody i k prahům našich chaloupek. Mezi tím uschlým listím přichází k vám i náš „List“, který právě začínáte číst. Přichází s opožděním, ale s upřímnou láskou! Kéž vás přesvědčí, že na vás všechny rádi vzpomínáme. Chceme potěšit především ty, kteří v samotě svých, kamny vyhřátých, světniček prožívají dlouhé večery. Děkujeme vám, kteří jste si mezi pestrým výběrem televizních programů našli chvíli k přečtení chudíčkových, ale upřímných řádků našeho „Pošumavského Listu“.

Už je to několik týdnů, co jsme se v uplakaném a mraky zachmuřeném měsíci září rozloučili s letošním létem. Říjen nás překvapil a snažil se dokázat, že je lepší, a podařilo se mu to! Obdaroval nás sluncem „babího léta“ a pod jeho hřejivými paprsky rozkvetly naše zahrádky nádhrou a pestrostí květů aster, růží, jirín ... Všimli jste si toho při úklidu zahrad a sklizni posledního ovoce a zeleniny? I pelargonie na oknech drážovských chalup se probudily k novému životu. Patrně čekaly, že si jejich letošní krásy přece jen někdo všimne, ocení a pochválí. Děkujeme Vám!

Dušičkové dny nechťely porušit svoji tradici a závojem smutné mlhy zahálily hroby našich drahých. Je pěkné, že jste svícemi a květy vděčnosti ozdobili a prozářili místa jejich dočasného odpočinku. My věřící jsme jim k svátku mohli dát víc. Čekali od nás modlitbu a byli vděční za mši svatou, kterou jsme za ně obětovali. Možná, že i my brzy v jejich situaci, budeme čekat, zda si na nás někdo vzpomene vděčnou modlitbou. Ono té vděčnosti mezi lidmi není nikde nadbytek. Staří rodiče nařkají na nevděčnost dětí. Nás často bolí nepochopení a nevděk našich přátel. A my sami zapomínáme používat české slovo „děkuji“ nebo křesťanské: „Pán Bůh zaplať!“ A dočká se někdy vděčnosti Pán Bůh od těch, kteří k němu volají: „Otče náš?“ Tolik jsme toho od něho dostali a stále dostáváme a přijímáme jako samozřejmost bez povinnosti díky?! Co všechno zde pro nás připravil, aby nás ujistil o své otcovské péči. A my bezmyšlenkovitě šlapeme po důkazech jeho moudrosti, moci a lásky! Každá kapka pitné vody, každý doušek čistého vzduchu, pokud si je sami nepokazíme, jsou Jeho velikým darem. Kdo nechal utkat ty koberce ze zelené trávy s drobnými kvítky chudobek, voňavých fialek nebo dožluta pozlacených pampelišek?... Kdo ošatil do jemného, bělostného hedvábí květy královské lilie? Kdo pro nás nezapomněl stvořit nebeské ptactvo, aby nás obšťastňovalo svým zpěvem? Kdo na nás myslel, když vytvářel pro noc hvězdy a měsíc a pro den jasné a hřejivé slunce? Kdo ukryl do hlubin země tolik vzácných pokladů a moře naplnil nezměrným bohatstvím života? Kdo dal do pohybu a již miliony let v pohybu udržuje hvězdné galaxie v nezměrném prostoru vesmíru?... Což malé, v náručí maminky šťastné dítě, není očividným zázrakem? Ten, na kterého se můžeme donekonečna ptát otázkou: „Kdo?“ nám dal i nástroj, kterým můžeme tuto otázku zodpovědět. Dal nám rozum, abychom přemýšlením poznali a uznali

všemohoucího, nejvyššího moudrého Stvořitele. Ježíš Kristus, který svým životem, zázraky a zmrtvýchvstáním dokázal, že je Jeho Syn, který od věčnosti s Ním a s Duchem svatým žije a kraluje nás naučil Tvůrce oslovovat: „Otče.“ Ježíši Kristu uvěřili jeho posluchači. Uvěřili v Něho jejich žáci. Uvěřily v něho miliony lidí na celém světě. Pro něho položili mnozí a mnozí své životy! V něho věříme i my a jsme šťastni a děkujeme za dar víry!

Se svatým Františkem bychom měli pokleknout, vlebit a chválit Tvůrce celého světa. Děkovat za každou hodinu života, děkovat za každý úder našeho srdce. Děkovat za dar zraku, sluchu ... že z díla Božího můžeme poznávat moudrost a lásku Stvořitele. Děkovat, že Bůh, náš Otec, nás tak miloval, že nám poslal svého Syna, aby každý, kdo v něho uvěří mohl dosáhnout věčného života... Se svatým Františkem děkujeme i za „Sestru smrt tělesnou“, které žádný člověk neunikne, ale přes kterou s očistěným svědomím a potom s úsměvem na rtech půjdeme „Domů,“ kde na nás čeká Boží láska i láska ostatních, Kristem na kříži vykoupěných, našich bratří a sester, kteří nás předešli na věčnost.

Snad nás k vděčnosti k Bohu i lidem povzbudí pěkný fejton našeho letního farníka Zdeňka Janíka. Nebo se necháme zahanbit vděčným Montym? Přečtěme si o něm, co píše:

Mluvicí nemá tvář

„Vracel jsem se s našim Montym z každodenní probíhačky ve Stromovce, kam spolu chodíme den co den už před šestou ráno, ať je teplo, nebo mrzne, prší, nebo svítí hvězdy. Na silnici proti nám jelo několik aut a za prvním zoufale běžel krásný, mladý německý ovčák. Doběhl je, vyzhl se je zastavit. Několikrát je předstihl a proplétal se chudák mezi vozy, které se mu pokoušely vyhnout a nepřejet ho. Nevím, co se stalo, ale protože mám s lidmi v tomhle smutné zkušenosti, bojím se, že šlo o neobohého čtvernožce, kterého se pán chtěl zbavit a ujet mu. Bez ohledu na to, co s ním bude a co ho čeká. Na hru to v ulici s rušným provozem nevypadalo. Konec dramatu neznám. Než jsem se stačil vzpamatovat, zmizel mi nešťastný pes v houstnoucí frontě aut z očí.“

Jeho tvář nebyla vůbec němá. Přímo z ní mluvilo všechno, co může živý tvor prožívat a cítit. Naděje, že mu jeho člověk přece jen zastaví a vezme si ho zpátky, i zoufalství, že ho nedostihne, láska i věrnost, které dovedou odpuštět i nelásku a zradu člověka. Že psí tvář nemá, vím nejlépe od našeho Montyho. Našli jsme ho před půldruhým rokem, podle odhadu zvěrolékaře asi dvouletého u naší chalupy na Šumavě. Žebra se mu dala spočítat, levou přední tlapku měl poraněnou a zdálo se, že je na konci svých sil. Než jsme se vrátili domů z chalupy, byl už náš. Zahradu sice v Praze nemáme, bydlíme ve starším činžáku. Jsme oba velice zaměstnaní a navíc jsme až doteď hrozně rádi cestovali, ale představa, že bychom ho nechali takhle zuboženého napospas osudu byla nemyslitelná. Kdyby neumřel hladu, určitě by ho lidé utloukli, nebyl by to bohužel první případ nebo by ho hajný milosrdně zastřelil. Dnes už má packu v pořádku a je z něj krásný, šťastný pes. Také německý ovčák. Hlavně však je členem naší rodiny. Nedali bychom ho ani za nic. Jsme jeho druží páničkové, jejichž zradu by snad už ani nepřežil. Vrátili jsme mu víru v lidi a on nám kus dětství u babičky a dědečka na venkově. Radost, se kterou nás vítá pokaždé, když se vracíme, je k nezaplacení a jeho věrnost a vděčnost je opravdu až čítanková.

Nadarmo se neřká „oko do duše okno“. A málokteré zvíře mluví z hloubi své duše jako pes. Nemůžete být němou tvář, vždyť se umí i smát. Nevěříte? Tak se někdy na některého šťastného psa pozorně podívejte a dáte mi za pravdu. Svým způsobem to umí každé zvíře, které máte doma.“

Snad nás to oslovilo. Budeme vděčnější Pánu Bohu i lidem a nebudeme šetřit slovem: „Děkuji!“ nebo „Pán Bůh zaplat!“

Váš starý duchovní táta Martin

Z historie 80. část – zápis Václava Matouška (3.)

V jubilejním díle našeho farního seriálu pokračujeme zápisy p. Václava Matouška. Tentokrát se týkají působení faráře Jaroslava Podhradského a katechetu Josefa Jány a Ludvíka Ostrého.

„Po požáru a postavení zničeného kostela vrátili se poměry zde do normálních kolejí. Přispěla k tomu především osobnost nového duchovního, osobního děkana p. Jaroslava Podhradského, který

sem nastoupil z fary bohatínské hned brzy po požáru. Měl dobré zkušenosti při pracích na renovaci některých kostelů, a tak se mu práce podařila s dobrými dělníky. Byl člověk přísný, rázný, nikoliv pedant, co slíbil, splnil. Zavedl pořádek v úřadování a sám jej přesně dodržoval. Zbavil se starosti o farní hospodářství, které po částečně pronajal za rozumnou cenu občanům; byli to většinou menší zemědělci, kteří svůj příděl obhospodařovali pečlivě, takže výnos farního statku nepoklesl proti jeho obhospodařování vcelku. Zbavil tak faru škodlivých a nechutných výjevů nedávných dnů zaviněných nájmem a tím, že nájemci bydleli na faře, takže trpěla i čistota budovy. A tehdy přicházelo na faru hodně osadníků, nejen v čistě církevních záležitostech, někdo z jiných, k nimž bylo potřeba matrik. Jeho osobní disciplína vysvětlila se tím, že byl původně knězem řádovým, dominikánem, též knězem vojenským – za Rakouska všeobecně se říkalo „feldkurát“.

Po přestavbě farních hospodářských budov opravovali též faru (místem podlahy, malování apod.), kancelář dal do menší místnosti vlevo od domovních dveří, byt oddělil v síni („v domě“) přepážkou („katrem“), do úřadovny opatřil praktické skříně na matriky a jiné knihy, sepsal nové inventáře. Staré stromy na hřbitově dal vykácet a hleděl zlepšit jeho pořádek.

Když byla ukončena velká práce – obnovení vyhořelého kostela, začal jsem opět v r. 1934 pracovat v archivu farním. Bylo to hodně v létě, a to odpoledne do šesti hodin, to i p. děkan vyřizoval své úřední záležitosti. Pracovali jsme mlčky. O šesté hodině se zvedl, nechali jsme práce a šli na farní zahradu, kde stál jednoduchý altánek, jednoduché zařízení, s volnou přední stěnou, říkali jsme „na krásné vyhlídce“. Ta se především týkala zalesněného hřebenu Štěrbinu, pod lesem vsi Voltuše a konečně údolí Vlčavy s částí naší vesnice – Luhem. Krom obvyklých rozhovorů seznamoval jsem p. děkana s historií Rožmitálska, s přírodními a hospodářskými poměry, ale při pohledu na Štěrbinu přišli jsme často na J. J. Rybu; tu jsem vypravoval o jeho životě a díle. Vše bylo vyslechnuto se zájmem. Kterési vypravování zakončil slovy: Předčasně se narodil. – Rázem sedmé hodiny byl konec besedování.

Za působení tohoto agilního kněze nastala změna ve vyučování náboženství na školách v městě. Tu byl katechetou školními úřady ustanovený Josef Jána, narozený v Chlaponicích na Písecku, farnost Čížová, rodiče měli hospodářství, gymnázium studoval v Písku, bohosloví v Čes. Budějovicích, vysvěcen 19. července 1896, působil jako kaplan (Březnice), brzy se stal učitelem náboženství na měst. školách (Vlachovo Březí), nejdéle v Rožmitále po katechetovi Františku Štěrbovi (1900-1908). Do r. 1900 vyučovali kaplani Josef Smitka a Václav Pajda. Měšťanská škola byla otevřena dne 16. září 1898. Katecheta Jána byl přísný, ale spravedlivý, měl rád dobrou kázeň. Nenáviděl klepy a plané řeči. Podporoval chudé, dobročinné praktiky, pomáhal držitelům rodného gruntu. Kupoval knihy, spíš ovšem poučné než beletrii, krom náboženských hlavně historické. Ku konci svého působení naučil se fotografovat, opatřiv si dobré přístroje a příslušné potřeby, pracoval se zdarem. A za několik těch roků prohlédl si Rožmitálsko lépe než za mnohem delší dobu před tím. S ochotou pomáhal při překladech latinských archiválií. Pensi trávil v rodišti, kde také zemřel; pohřben byl v Čížově.

Nějaký čas vypomáhala při vyučování slečna (jméno chybí – pozn.), dcera stavitele z Kdyně na Šumavě, až ustanoven byl definitivní katecheta měšťanských škol Ludvík Ostrý, který sem přišel z Chlumu u Třeboně.

Krom škol byl hlavním působištěm p. katechety Ostrého filiální kostel v městě, o který také dobře pečoval: staral se o získání bohoslužebných předmětů, rouch aj., dbal na čistotu kostela, cvičil zpěvy, neboť byl dobrým zpěvákem a hudebníkem. Zvláště rorátní zpěvy osadníkům se líbily. Svou dobrotivou povahou a jednáním jemným bez falše a s dobrým slovem i radou pro každého, zjednal si přízeň i náklonnost všech občanů. To se ukázalo a velkou cenu mělo v dobách, které nás za nedlouhý čas postihly, o čemž bude dále psáno. Podobně i ve škole mezi dětmi došel velkých úspěchů svou dobrou metodou. „Nedřel“ děti, aby se naučily zpaměti odříkávat poučky, ale hleděl jim vštípit, aby je v životě zachovávaly. Nebyl pedant, netrestal, jednal vládně. Krom hudby a zpěvu měl rád malířství, to také dobře ovládal, měl slušnou knihovnu, v tom např. cenné knihy o malířství a vůbec o umění, též knihy historické. Aby poznal své působiště, jeho památky, zvláště církevní a historické, konali jsme často v dobách prázdná vycházky ne pro zábavu, ale pro poučení.“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová